

B3

B3

A3

A3

B4

B4

A4

A4

B5

B5

A5

A5

DE ARBEIDERSRAAD

ORGAAN VAN DE KOMMUNISTIESE ARBEIDERS GROEPEN NEDERLAND

Nr. 6. 2e Jaargang Juni 1936

Verschijnt maandeliks
losse nrs 5ct. Per jaar 60 ct

ARBEIDERS IN OFFENSIEF!

Er gaan geruchten van onleving door de wereld. Aan de hand van een aantal gegevens menen tal van lieden, die nog steeds de hoop op een kapitalistische herstel koesteren, te mogen konkluderen, dat het tijdperk van de depressie zijn einde begint te naderen. Reeds vroeger wesen wij op het onjuiste dier bewering. De wesen wij, aan de hand van tal van gegevens, dat deze verwachtingen, niet het resultaat zijn van een werkelijke analyse van de tegenwoordige kapitalistische ontwikkeling, doch veelmeer gevolg van wensdromen. Wensdromen, vooral van de leiders onzer beweging, die niet en door het kapitalisme is groot geworden en, die van een insinking van de kapitalistische wereld ook een insinking van de eigen beweging vreesen.

Economische Situatie

De heer Butler, directeur van het Internationaal Arbeids Bureau, geeft in zijn jaarverslag, het volgende beeld van de economische bedrijvigheid: " Het is bekend, dat in de voornaamste industriële landen de wapenfabrikage sterk is toegenomen, het zij ten behoeve van de eigen regering, het zij als gevolg van bestellingen uit andere landen. In hoeverre meet hiernaar de treffende stijging worden toegeschreven, van de productie van gietijzer en staal in Duitsland, de Verenigde Staten, Italië, Japan, Tsecho-Slowakije en de Sovjet-Unie? In hoeverre is de opleving in de chemische industrie, de automobielen-, de kleding-, de mijn-industrie hiernaar toe te schrijven?

Industriële bedrijvigheid, die steunt op voorbereiding tot oorlog, werkt niet alleen sombere vooruitsichten, zij is misleidend en bedriegelijk. De wapenfabrikage draagt niets bij tot vermeerdering van de volkswelvaart. Zij is een steriele, inproductieve uitgave, terwijl zij in het economische leven wederbedrijvigheid werkt dan de opebare werken, daar de uitgaven die zij veroorzaakt hoger zijn en meer verscheiden van aard, zijn de economische gevolgen ervan minder gunstig, want blijvende vermeerdering van de nationale rijkdom brengt zij niet."

Ma opgemerkt te hebben, dat de bewapenings-industrie o.a. leidt tot een beperking van de invoer van voedingsmiddelen, dus tot vergroting van de ellende der massa's, merkt de heer Butler nog verder op: " Maar er schuilt een nog ernstiger gevaar in deze politiek: de landen, die hun oorlogs-industrie hebben opgevoerd om de werkloosheid te bestrijden, en aldus een kunstmatige bedrijvigheid in stand te houden, durven hun wapen-fabrikage niet te verminderen, uit vrees voor de maatschappelijke gevolgen die daaruit zouden voortvloeien. Daarbij komt, dat het opvoeren van de wapenning onvermijdelijk overal een toestand werkt van ongerustheid, dat het alarmoedend werkt, en daardoor de herleving van het gezonde zakenleven en de gezonde geldbelegging belemmert, de terugkeer naar normale omstandigheden vertraagt... Gerustheid in het politieke leven is de onafwijzbare voorwaarde voor iedere werkelijke voorspoed."

Alle regeringen nemen maatregelen, die moeten dienen om de eigen zelfverdediging tegenover het buitenland te bevorderen. De heer Butler konstateert: "Doel en werking van die maatregel is de autarkie; d. w. z.: zij gaat lijnrecht in tegen het economies verstand."

In dit rapport stelt de heer Butler dus vast, dat de "opleving" grotendeels is toe te schrijven aan de ~~bevoorrechtte~~ ~~oprijving~~ ~~een~~ ~~bevoorrechtte~~ ~~oprijving~~, die, overigens zelf resultaat is van de economische dwangtoestand, waarin het kapitalisme in zijn verschillende nationale schakeringen zich bevindt. Het spreekt natuurlijk vanzelf, dat de reusachtige uitbreiding van de bewapenings-industrie ook leidt tot een opleving van neven-industrieën. (Grondstoffen, vleding, e.d.). Voor zover verschillende landen getracht hebben door middel van devaluatie de productiviteit op het gebied naar zich toe te trekken, heeft dit niet tot resultaat gehad, een verhoging van de koopkracht, die gelijk is aan de stijging van het aantal tewerkgestelden. De verlaging van de lonen, zich uitmakende in een stijgende duurte, houdt geen gelijke tred met de opname van een aantal arbeiders in het productie-apparaat. In België b. v. is de stijging van de koopkracht der werkende massa's, geringer dan de stijging van het aantal tewerkgestelden. De stijging van het totale loonbedrag houdt dus geen gelijke tred met de stijging van het aantal tewerkgestelde arbeiders. Individueel betekent dit dus een verlaging van de levensverlaging van het welvaartsspeel, of liever, vergruizing van de ellende, verscherping van de uitbuitingsgraad.

Wat de mogelijkheden tot uitbreiding van de markt, de afzetmogelijkheden dus, betreft, betekent dit o.a. dat de vergroting van het aantal tewerkgestelden zich niet uit in een evenredige uitbreiding van de markt. Zich niet uit in een opleving van het zakenleven van de middenstand. In het ondergaande kapitalisme zijn aan de afzetmogelijkheden bepaalde grenzen gesteld, die niet overschreden kunnen worden. Verhoging van de tewerkstellings-mogelijkheid, gepaard gaande aan "duurte" betekent dus, dat, vooral de kleinere zakenlieden, even weinig van de "opleving" profiteren als de arbeiders.

De gehele economische figuur wordt dus zo: stijging van de productie van vernietigingsmiddelen, die, volkomen in overeenstemming met het karakter van die stijging, niet tot gevolg heeft verhoging van de industriële welvaart van den arbeider, doch integendeel een verlaging van de "welstand". Daardoor is haar uitwerking op de algemene tendens van de kapitalistische economie niet alleen uiterst gering, doch accentueert zij de ondergaande lijn van de kapitalistische economie.

Het algemene beeld blijft: een catastrofale crisissituatie, die op den duur nog gestimuleerd wordt door de stijging van de productie van improductieve vernietigingsmiddelen. Wie dus van opleving spreken, geven een volkomen vals beeld van de economische situatie. Immers, deze productie van vernietigingsmiddelen wijst niet alleen op de dreiging van een ontwikkeling naar het punt, waarop het kapitalisme zich in een grote wereld-oorlog zelf vernietigen zal, doch zij betekent tevens een parasitaire zelfvertering van het kapitalistische bedrijfsleven. Een zelfvertering, even kunstmatig, ja kunstmatiger, dan die periode van schijn-hoogconjunctuur, die de na-oorlogsjaren te zien gaf. Wat opleving genoemd wordt, is in werkelijkheid niets anders dan een koorts, die onder het uiterlijk beeld van economische bedrijvigheid, in werkelijkheid de vertering der economische krachten accentueert. Inflatie, devaluatie, oorlogs-industrie, alle vier zijn zij uitingen van het steeds verder om zich vretende zelf-verterings-proces van het kapitalisme. De kapitalistische economie van deze tijd zou tot netto kunnen hebben de bekende straatdruin, die ten tijde van de inflatie in Duitsland zo populair was: "Wir versaufen unsrer Oma ihr Klein Käschen, und die erste und die zweite Hypothek".

In het verslag van de Nederlandse Bank 1935-'36 komen enige beschouwingen van de kant van mr. Trip voor, die eveneens ditzelfde beeld bevestigen. Dat 's heren Trips betoog een poging is om de z.g. deflatie, dus de verhoging van de uitbuitingsgraad, de verscherping van de uitmergeling der nederlandse volk-massa's, te propagieren, doet aan de waarde van zijn opmerkingen ontrent het internationale beeld van het tegenwoordige kapitalisme niets af. Integendeel, juist deze heren van het grote financiële kapitaal, de economische dictators van het moderne kapitalisme, zijn vaak door hun positie en door hun betrekkelijke onafhankelijkheid van de z.g. parlementaire democratie, beter in staat dan tal van kleinburgerlijke deskundigen de waarheid ontrent het kapitalisme te zien en, wat nog iets anders is, uit te spreken.

De opmerkingen van nederlands economische dictator, geven een beeld, dat ze zeer het karakter van het tegenwoordige kapitalisme blootlegt, dat het nut heeft het samenvattende gedeelte ervan in zijn geheel op te nemen.

Nadat de heer Trip geweten heeft op de toenemende internationale spanning wantrouwen en oorlogsvrees, merkt hij op:

"Dat deze ontwikkeling een stijging van de vraag naar grondstoffen en werkkrachten voor de oorlogs-industrie tengevolge heeft, kan bezwaarlijk als een factor van duurzame verbetering worden aangemerkt. Het betreft hier onproductieve uitgaven, die de reeds zo hevige druk op overheidsfinanciën en belastingplichtigen nog verder zullen verzwaren, ook al worden de uitgaven aanvankelijk geheel of gedeeltelijk uit lening-geld bestreden en zedende nieuwe wissels op de toekomst getrokken.

Het valt dan ook niet te ontkennen, dat in nagenoeg alle landen de budgetaire positie roden tot zorg geeft. Van een verbetering op het gebied der internationale kapitaal-verstreking kan niet worden gesproken, evenmin is zulks het geval ten aanzien van het goederenverkeer tussen de verschillende landen. Weliswaar is dit verkeer van 1934 tot 1935 in goudwaarde met 1,7 % en in hoeveelheid met 2,3 % toegenomen, doch deze toename is uiterst gering en in hoofdzaak beperkt tot de afzet van grondstoffen. De stijging in het laatste kwartaal van 1935 met 7 % der goudwaarde boven het overeenkomstige cijfer voor 1934 is van enige meerdere betekenis. Zij is voor ongeveer de helft een gevolg van prijsstijging en voor de wederhelft te danken aan de toename van de omvang van de wereldhandel. Intussen, zulks neemt niet weg, dat het jaar 1935 t.o.v. 1929 nog steeds een achteruitgang in goudwaarde van niet minder dan 65,2 % aanwijst. Verwondering kan zulks niet wekken, wanneer men in aanmerking neemt, hoezeer alle landen angstvallig hun handelsbalans van land tot land bewaken en elk invoersaldo als een benadeling van het eigen beschouwen.

Het moet onder deze omstandigheden veeleer verwondering wekken, dat, in stede van een verdere teruggang, enige uitbreiding van het zoeven genoemde verkeer bereikt werd. Verschillende factoren hebben hiertoe samengewerkt. De reeds vermelde toename van bewapening, met de daaruit voortvloeiende levendigheid in de oorlogs-industrie, leidde tot een stijging van de vraag naar verschillende grondstoffen. De eisen van vernieuwing, verbetering, herstel en onderhoud deden zich steeds dringender gevoelen. De grote voorraden, welke gedurende meerdere jaren de markt onder druk hielden, vertoonden een vermindering, zodat aankopen tot aanvulling van het verbruikte werden opgevoerd. Tegelijkertijd werd door de gewekte oorlogsvrees een prikkel tot het aanhouden van grotere voorraden door verbruikers en tussenhandel in het leven geroepen."

Tot zover de president van de Nederlandse Bank. Natuurlijk heeft deze vertegenwoordiger van het financiële kapitaal met deze schets reactionaire bedoelingen. Er is nog niet genoeg "aangepast", de proletarische massa's moeten nog meer uitgenoed worden. Maar, niemand kan ontkennen, dat dit beeld van de economische toestand onzer wereld, eerder genatigd dan te scherp is. Toch komt dit niet in de kraan te pas van onze planistische sociaal-democratische leiders. Een of andere financiële deskundige - alweer een "deskundige" - beweert, dat's heren Trips schets onjuist is. Het zou een schets zijn, die volgens "Het Volk", in overeenstemming is met de opvattingen van hen, die menen, dat er voor het kapitalisme geen uitweg meer is. Voor de aanhangers van de "kladderadatsch-theorie", zegt "Het Volk" heidend. Wij zullen met "Het Volk" niet polemiseren over deze oudbakken kwalificatie. Maar, het is toch wel een beetje kras, dat de deskundige dan verder opmerkt, dat er eigenlijk "geen wereldcrisis meer is". Het is inderdaad een bijzonder merkwaardige ontdekking. Men moet er "deskundig" voor zijn om er op te komen. De "Volk"-deskundige gaat hierbij uit van productie-cijfers, die overigens niet genoemd worden. Maar, het is een volkomen foutieve, om niet te zeggen misdadige vaststelling, alsof het voldoende zou zijn vast te stellen, dat de wereld-productie-cijfers tegenover enkele jaren geleden gestegen zijn, om daaruit dan de conclusie te trekken: De wereld-crisis is voorbij. Dit is een goede methode voor filmregisseurs, die fantastische komische films willen maken, maar niet voor ernstige onderzoekers. Niet alleen omdat een zo belangrijk deel van deze hogere productie ten goede komt aan de bewapening, maar vooral omdat door de rationalisatie het opvoeren van de productie nog niet betekent een evenredige opname van arbeiders in het productie-proces. Terwijl zij in het geheel niets zegt voor de toename van de welvaart der massa's, zoals wij aantoonde. Het belgische voorbeeld, spreekt hier boekdelen. Terwijl het ons werd voorgesteld, alsof in het belgische planparadijs het welvaartsspeel zou zijn gestegen, is in werkelijkheid, altans voor de arbeiders en hun gezinnen, het tegendeel

het geval. Resultaat: R e x , Overigens, heft deze deskundige omerking een aantal politieke beweringen van de soc. democratische leiders op. Immers, herhaaldelijk lezen wij in s.d. publicaties, (zie als voorbeeld Mattijssens Het Jaar XIV), dat in de fascistiese landen de crisis nog steeds verder vreet. Is dat nu niet meer waar? Of behoren de fascistiese landen niet tot "de" wereld buiten Nederland? Is er in Italië geen crisis meer? Of in Hitler-Duitsland? Of in Polen? Of, om van de heel en half-fascistiese landen af te stappen, in Frankrijk? Zijn er niet geruchten, die het vermoeden wettigen dat zelfs in Amerika nog steeds enige werklozen rondlopen? En, lopen er niet in Engeland, tans ook door "Het Volk" als welvaart-eiland geschilderd, nog een stuk of wat werklozen rond? (bijna 2 miljoen). Of zijn dat maar "structuur-werklozen", die in de plan-fantasiën over een wereld zonder crisis niet meetellen? Overigens, weet "Het Volk" niet, hoe er tegenwoordig met statistiese gegevens gewerkt wordt? Nog zeer onlangs heeft de leider der duitse statistiek hierover een humoristies boekje gepubliceerd, waarin hij aantoonde, dat de statistiek geen nuchter vak is, doch een der meest fantastiese. Met cijfers kan men doen wat men wil. Het komt er slechts op aan, of men de kunst verstaat ze te groeperen. En die kunst verstaat men in Hitler-Duitsland. En elders. Trouwens, "Het Volk" is niet zo bijzonder zeker van zijn mooi-weer-bidderij à la "la crise est finie". Immers, in hetzelfde artikel komt zijn deskundige ons vertellen, dat de wereld alweer door zijn "prosperiteitsgolf" heen is. Er komt weer een nieuwe crisis. Alweer één? Of zouden de aanhangers van "de kladderdatsch-theorie", misschien toch gelijk hebben?

De politieke toestand

De door ons geschatte economiese crisis-situatie behoort tot de internationale politiek volkomen. Zoals de tekortkomingen en de debacles van de economiese politiek van het kapitalisme leidt tot pogingen om door oorlogs- en andere militaristiese oplossingen de dreigende krach in het binnenland af te leiden naar de buitenlandse vraagstukken, zo leidt het karakter van de economiese crisis ertoe, dat de economiese moeilijkheden afgereageerd worden naar de sector van de productie der vernietigings-middelen. Een openstaande vernietigingskrachten, waarin tenslotte het katastrofale karakter van de kapitalistiese crisis culmineert.

De afloop van de abessijnse rooftocht, die Mussolini in de gelegenheid stelde Abessinië bij Italië in te lijven. (Ter voldoening van de caesaristiese waan van den Duce wordt de kleine koning van Italië tans Keizer van het grote Ethiopië. Het begin van een nieuw romeins Imperium aan de Middellandse Zee.) De zwakte van de "grote" mogendheden en hun diplomatiën om dit te voorkomen. De toenemende dreiging van oorlog in Centraal Europa om de oostenrijke en de tsjecho-slowaakse kwestie. De groeiende brutaliteit van het Hitler-regime, dat, om de grote mogendheden murw te maken, het durft te bestaan tot dusver Londons 'vragenlijst' onbeantwoord te laten. De groeiende militaristiese expansie-zucht van Japan, die het oorlogs-gevaar in het Verre Oosten met de dag nader brengt. Ziedaar in extenso een lijstje van, door de wereld-crisis - die er eigenlijk niet meer is - opgeroepen en opgezwoepen nationale tegenstellingen. Ziedaar de uitingen van de onmacht van de bourgeoisie in haar verschillende nationale delen, om orde te brengen in de chaos, die haar ondergang over de wereld dreigt te brengen.

De politieke positie van de britse diplomatie is uiterst zwak. Het zo kwetsbare grote wereldrijk wordt aan verschillende kanten bedreigd. Italië beschilt tans in feite over het Tana-meer, dat voor de engelse katoenvelden in de Soedan als bevolciingsbron van zo overwegende betekenis is. Door de groeiende macht van Italië in dit gedeelte van Afrika, wordt de verbinding met de grootste en belangrijkste kolonie van het britse Rijk, India in gevaar gebracht. Hoe kwetsbaar dit imperium tans is, blijkt mede uit de 2. g. onlusten in Palestina, die meer en meer het karakter aannemen van een opstand tegen het britse imperialisme. Een opstand, die vooral voor wat zijn uitwerking betreft, op de arabiese massa's buiten Palestina wel eens voor het Empire funest kan worden. Een echee, niet alleen van de britse Palestina-politiek, maar ook van het zionisme. Engeland wilde het zionisme gebruiken als middel om zijn positie in het Nabije Oosten te versterken. Het zionisme liet zich gebruiken. De gevolgen zijn tans duidelijk. De tienduizenden joden, die de Hitler-terreur ontvlucht zijn, de tienduizenden, die de poolse programs ontvlucht zijn, worden tans in "Gods eigen land" op dezelfde wijze vervolgd

als in de landen die zij verlieten. De britse diplomatie begint t. a. v. Italië zijn grote draad te nemen. Men zie als voorbeeld het gesel met den negus in Londen.

Evenmin als in de kwestie van de Rijnland-bezetting en het groeiende, agressieve duitse militarisme, evenmin als in de kwestie van Abessinië, evenmin gelukt het de "Volkenbond" een oplossing te brengen in de reeks van kwesties, die ontstaan zijn uit de versnippering van de voormalige Donau-monarchie. Hoe het met Oostenrijk zal aflopen is nog steeds een open vraag. Zal Mussolini het winnen of Hitler? Of zullen de machten van de Volkenbond, de status quo nachten erin slagen, de bestaande staatkundige toestand te handhaven? Ziedaar eveneens een kwestie, die bewijst, hoezeer het lot van Europa aan een zijden draad hangt. Hoezeer de bourgeoisie, gevangen in de mazen van haar eigen autarkisties net, machteloos is geworden in het oplossen van de belangrijkste politieke vraagstukken.

De gebeurtenissen in België, behoren tot de belangrijkste politieke feiten van de laatste weken. De parlementverkiezingen werden overheerst door het groeien van de Rex-beweging. Hoe komt het, dat in België, het land waar de vader van het plan regeert, de fascisten "plotseling" zo gegroeid zijn? Is het, omdat de crisis er niet meer bestaat, o! deskundige van "Het Volk"? Neen, het is omdat de crisis voortvreet en de regering van Zeeland- de Man niet in staat gebleken is de gevolgen van de crisis van de volksmassa's af te wentelen. De D.W.P. is mede verantwoordelijk voor de devaluatie, die de belgiese groot-kapitalisten miljoenen in de zak bracht en het proletariaat verarmde. "Het Volk" heeft ontdekt, dat de regering van Zeeland eigenlijk het slachtoffer is geworden van de politiek van de vorige regering. En dat noemt zich in de eerste plaats: nuchtere politici! Kamiel Huysmans beweerde, we zijn het slachtoffer van de deflatie van de vorige regering, die nog nawerkt en waar wij niets aan kunnen doen. Och arme! Maar, daar vraagt de massa niet meer naar in deze tijd. Dat zijn dan de heren, die zo goed wisten wat de "massa" wilde. Die ieder ander, die het met hun politiek niet eens was, secretiers scholden. We kunnen er niks aan doen. De massa vraagt wat ge w e l deed; niet daarnaar, "waar ge niets aan doen kunt." De uitslag in België is niet alleen de veroordeling van de katholieken, maar vooral ook van de D.W.P. De devaluatie, die de belgiese massa's verarmde en dus practies als deflatie werkte, werd een van de oorzaken van de nederlaag van de BWP. Tans koketteren de katholieken met Rex. Wel een bewijs, wat voor gevaarlijk spel de SJAP in Nederland met haar orientatie op de Rooms Katholieke Staatspartij speelt. Men zie in dit verband de rede van den Katholieken leider Goseling in de Tweede Kamer, die practies een pleidooi voor devaluatie was. Dus voor aanpassing in het groot. Naast de medeverantwoordelijkheid voor de devaluatie, werd de leiding van de BWP, mede door de geschiedenis met de Bank van de Arbeid in de geest van grote massa's de medeschuldige aan de financiële schandalen, waarvan België de laatste tijd er zo vele onderging. De Rex-demagogie buiten dit uit. De BWP, verbonden als zij is met het belgiese kapitaal, was niet in staat de natuurlijke leidster van de anti-kapitalistiese tendenzen der massa's te worden. Terecht zegt het "Liga Sinjaal" van 30 Mei hierover: dat de Rex-demagogie de anti-kapitalistiese neigingen bij de massa's kon uitbuiten ten bate van het kapitaal "is mogelijk geweest doordat de leiding van de socialistiese organisaties niet meer instaat is socialisties te denken of te handelen. Zij laat aan de fascistien toe op demagogiese wijze het anti-kapitalisme, dat bij de massa overheerst, uit te buiten tegen het socialisme." Terecht ziet het "Liga Sinjaal" de uitslag der verkiezingen als "een scherpe afkeuring van de politiek van de leiding der BWP." Ook het feit, dat de kommunisten stemmen wonden, heft deze nederlaag niet op. Immers, in wezen sluit de politiek van Jacquemotte, de man die naar de koning ging en geen royalist werd. Zich aan bij de politiek van de Vanderveldes, die reeds zoveel vroeger naar de koning gegaan waren.

Gelukkig heeft de belgiese arbeidersklasse zich door het parlementaire succes van Rex zich niet laten neerdrukken. Terwijl de Vanderveldes nog aan het onderhandelen zijn over de vorming van een nieuwe regering, terwijl een deel van de generatie van 40 jaar, die Vandervelde wil opvolgen, de Man van het plan als.... onacceptabel beschouwt en Kamiel in zijn plaats wil benoemen of Wauters, hebben de havenarbeiders van Antwerpen met é é n massale daad dit politieke spel van deflatie en devaluatie, van bankschandalen en regering-sjacher doorkruist. Met é é n slag hebben zij de antwerpse haven platgelegd

om de havenbaronnen, die van de devaluatie etc. gebruik hadden gemaakt om uitbuitingsgraad op te voeren, te dwingen tot teruggave van een deel van de buit. Of zeker, de directe doelstelling is niet revolutionair. Maar deze beweging is het wel. Zij is het sterkste protest tegen de reactie in België, dat tans mogelijk is. Zij laat zien dat de reformistische leiders van allerlei gading de belgische arbeidersklasse niet als een willoos instrument kunnen hanteren. Dat de massa's hun eigen weg zoeken. Reeds een dag voor de verkiezingen wilden de havenarbeiders van Antwerpen als protest tegen de fascistiese moord op de kameraden Theo Grijp en Albert Pot, die op 23 Mei op zo laffe wijze vermoord werden, massaal in staking gaan. Toen wisten de leiders dit nog te verhinderen. Tans is de massale staking een feit, ondanks het verzet van de leiders. De massale actie van tien à vijftienduizend havenarbeiders, dwong hen, ondanks hunzelf, de staking te erkennen. In "Het Volk" had nog een dag vantevoren gestaan, dat het optreden van de antwerpse havenarbeiders, een "wilde staking" genoemd moest worden. Uitgelokt door "trotskisten en andere extremisten". De andere dag, nadat de leiders gedwongen waren de staking over te nemen, heette deze niet meer het werk van "extremisten", maar het resultaat van de ellende, waartoe de mateloze uitbuiting door de havenbaronnen en antwerpse havenarbeiders gevoerd had. Tja, het zijn niet alleen koningen die in één nacht "umlernen".

Wij spreken nu niet over de vraag, of ze wel wenselijk is, deze leiding. Ook niet over de directe doelstelling van de strijd. We spreken slechts over politieke feiten en over de zakelijke mogelijkheden die er zijn voor een revolutionaire ontwikkeling; en stellen vast: het belangrijkste is tans deze strijd zelf en de druk die zij practies uitoefent. Ook de belgische arbeiders zullen gaan inzien, dat de politiek van de BWP en het Volksfront, hen niet de overwinning kan brengen, doch alleen de zelfstandige strijd als klasse. Zij zullen dit echter slechts leren inzien in en door de groei van de strijd zelf. Daarom is deze staking een voorbeeld en een leerschool. Een staking, gestimuleerd door het schitterende voorbeeld van de franse arbeiders. Mede door dit voorbeeld groeit zij uit, boven de directe betekenis van de staking zelf, tot een uiting van verandering die zich bezig is in de mentaliteit van de wester-europese arbeidersklasse te voltrekken. Zij is een onderdeel van het geheel, dat groeit naar het offensief van de west-europese arbeidersklasse.

Ook in Polen dringt de kapitalistische crisis tot een verscherping van de situatie. De reactie bereidt zich tot het uiterste voor. De ellende groeit. Reformistische, opportunistische methoden brengen geen uitweg, doch ontmoedigen en verzwakken het proletariaat. Telkens weer breekt in de groot-industriële gebieden van Polen spontaan stakingen uit. Op de bloedigste manier laat de reactie die hoerslaan. Arbeidersmoorden zijn aan de orde van de dag. De oude regering werd vervangen door die van een discipel en bondgenoot van den overleden dictator Pilsudski. Demonstratie laat de reactie het hart van Pilsudski bijgeven. De burgerlijke reactie is den scherpslijpers van de koloniespartij te slap. Er moet oples geslagen worden. Al wat zich verzet moet neer gehaald, neergeranseld. Allerlei nationaalistische en imperialistische wens en symbolen moeten dienst doen om de revolutionaire stemmingen af te reageren. De polse bourgeoisie is verdeeld. Zij weet niet aan welke kant zij zich moet stellen. Een deel wil het met Frankrijk houden. Een ander deel, waarvandaan vooral de reactionaire grootgrondbezitters uit de aan Duitsland grenzende gebieden, is bereid met Hitler te gaan. Zij zien met Hitler willen gaan veroveren en propageren expansie naar het oosten. Willen de Gebruiken voeren een agressieve politiek tegen Rusland. Trachten met nationaalistische en imperialistische symbolen en wensdromen "herrenras" de middenmaat, boeren en middenstanders aan zich te binden en het proletariaat te begeochelen. Toch zijn de polse arbeiders niet rustig. Toch hebben zij zich niet onderwerpen. Het beste bewijs hiervoor is tans naast de imperialistische en nationaalistische politiek, de anti-semitische hetze die over Polen woedt. Progressieve vervolgingen, luster, bloedspreekje. Als de reactie tans massa's wij afbrengen, wordt het de actie tegen de uitdagingen van de arbeidersklasse, naast de imperialistische symboliek en begeocheling vooral de anti-semitische hetze hiertoe het grote middel. Als zich in West-Europa het offensief van de arbeiders aanbreukt, zal dit niet nalaten ook in Polen zijn werking te doen gevoelen. Het danwerkelijke klasse-optreden van de franse arbeiders is tans van wereldpolitieke en wereld-historische betekenis.

Tegenover de machteloosheid van de internationale bourgeoisie en van het officiële reformisme staat tans als een blinkend feit de grote historische daad van het franse proletariaat. Terwijl de "grote" engelse politici eigenlijk niet weten wat zij zullen moeten doen, terwijl de officiële diplomatie van Frankrijk en Engeland en van de aftandse Volkenbond verdeeld en machteloos staan tegenover de grote bek van Mussolini en de brutaliteit van Hitler, groeit de imperialistische reactie met de dag en bedreigt de mensheid. Als machteloze, mummelende grijsaards weten de "grote" oude leiders van het reformisme niets anders te doen, dan achter de feiten aan te lopen en er zich ten slotte bij neer te leggen. Zij zien het fascisme groeien en weten niets te doen dan Plan! Plan! Plan! te roepen en uitkruist te hopen van de kant van de Volkenbond, die langzaam aan de clown der wereld geworden is. Een artikel van de oude voorzitter van de SDAP, Jan Oudegeest, geeft ons van deze stemming een duidelijk beeld. In wanhoop zegt Oudegeest, dat het hem onverschillig zou laten, of deze wereld vandaag of morgen volkomen vernietigd wordt. Een toon, die meer zegt dan lange professorale referaten en deskundige planartikelen plus dit boekje. Het is de toon van de innerlijke machteloosheid. De nederlaag-stemming. De hopeloosheid van hen, die zich niet meer kunnen oprichten, nu hun tactiek zo zonnellaar tot de nederlaag gevoerd heeft.

Voor het eerst sinds Hitlers machts-grijping is het proletariaat in de aanval. Een historisch en politiek feit van

De arbeiders in het offensief

de aller-eerste rang. Misschien ten dele onbewust, is tans de franse arbeidersklasse bezig het gezicht van Europa te veranderen. Terwijl de diplomatie, de fascistiese en democratische bourgeoisie en het reformisme machteloos staan tegenover de ontwikkeling van de wereldcrisis, tegenover de ontwikkeling, die dreigt te voeren tot wereld-oorlog, is het franse proletariaat bezig met de daad de machteloosheid te overwinnen en nieuwe oplossingen aan te geven. De franse arbeidersklasse maakt politiek. Na het opportunistische van de Volksfront-politiek werkt dit optreden als een verfrissing en een bevrijding. Want het optreden van de franse arbeiders is niet een voortzetting in rechte lijn van de Volksfront-politiek, neen, het is een doorbreking van de Volksfront-politiek.

Het begon in Spanje. Na de vernietiging van het semi-fascisme van Gil Robles, na de vestiging van de regering Azanza bleek dat het spaanse proletariaat er niet aan denkt om de burgerlijke "democraten", om de Azana's die de weg voorbereiden voor de opbouw van een sterke kapitalistische staat, rustig hun gang te laten gaan. Hoezeer de spaanse sociaal-democratische rechtsen ook alles doen om de revolutie te laten verzanden, toch stuwt het proletariaat zelfs de sociaal-democratische leiders naar radicaler oplossingen dan zij zelf wensten. Cabalero wordt, voor een deel ondanks zichzelf, naar links gedrongen. De stakingsbewegingen duren voort. Telkens weer breekt in verschillen de delen van Spanje het revolutionaire verzet zich baan. Het spaanse vakverbond wordt tot strijd gedwongen. Arbeidersraden beginnen sterk hun invloed te laten gelden. Zij verschijnen als een proletariese beweging, die boven de traditionele organisatie-grenzen uit, het spaanse proletariaat als klasse revolutionair organiseert. Reeds tans oefenen zij een sterke druk uit en doorbreken zij, zowel de opportunistiese tactiek van het Volksfront als de doctrinaire syndikalistiese methoden van de spaanse anarcho-syndikalistes. Daarom is hun optreden, ja hun ontstaan op zich zelf, een uiting van de groeiende revolutionaire situatie.

"De Arbeid" van 22 Mei 1.1. brengt een artikel van Anita Brenner in de Amerikaanse "Nation", waarin deze ontwikkeling als volgt getypeerd wordt: "De tegenovergestelde kant (van het Volksfront) kristalliseert zich rondom de Alianza Obrera (arbeidersraden) - beweging, die spontaan uit de geleiden van arbeiders en boeren ontstaat. Al de arbeidersorganisaties hebben haar te steunen, maar de Nin-laurin- Partido Obrero, de belangrijkste arbeiderspartij van Catalonië, is tans de enige, die de beide combinaties - Volksfront en Alianza Obrera - als tegenover elkaar staande alternatieven ziet. De anarcho-syndikalistiese arbeiders, die in aantal op de socialistes volgen, zijn over het algemeen sympathiek

33

gezind jegens de Alianza Obrera en staan tegenover het Volksfront, maar hun leiders hebben verschil van mening over de vraag van steun aan de Alianza Obrera, omdat er niets in de wereld is, dat zij zo haten als coöperatie met socialistten. Zij hebben veel te vergeven, dat is zeker waar. En toch, in Asturië gaven zij volle steun aan de Alianza en zien zij nu in, dat dat om en omdat de anderen ook zo deden, de arbeiders hun strijd wonnen."

En verder:
"Het doel van de Alianza Obrera beweging en van de ganse activiteit is niets anders dan organisatie en voorbereiding der socialistiese omwenteling in de naaste toekomst. Dat kan betekenen jaren of maanden."

Het is natuurlijk niet te voorspellen of de arbeidersraden- beweging er in zal slagen het proletariaat in de komende maanden reeds zo sterk en klassebewust te maken, dat de republikeins - democratische Azana beweging zal worden verdreven en plaats maken voor een proletarische dictatuur. Vooralsnog staan de opportunistiese tendenzen van sociaal- democratie, kommintern en volksfront- politiek, zulk een overwinning van het proletariaat in de weg.

Spanje is een agrarisch land. Naast de arbeiders zijn de boeren, die bijna alle arme boeren zijn, de voornaamste klasse. Een klassebewust strijdend proletariaat zal op deze arme boeren een reusachtige invloed kunnen uitoefenen. Een voortschrijdende revolutie zal vooral het landbouw- vraagstuk hebben op te lossen. Een oplossing, die revolutionair zal moeten zijn, wil Spanje niet weer terugvallen in de reactionair- feodale periode. Het spaanse proletariaat staat niet los van de wereld-ontwikkeling. De grote taak van de spaanse revolutie is: een oplossing te brengen in het agrarische vraagstuk en in dat der industriële ontwikkeling. Beide vraagstukken kunnen niet worden opgelost zonder een radicale omwenteling in de bezitsverhoudingen. Voor de industrie en voor de landbouw is de oplossing: volledige onteigening van het particuliere bezit. Vermaatschappelijking van de grond en van het industriële bedrijf, onder leiding van de proletarische klassen. De bedrijfsbezettingen en de bezetting van grote landgoederen, wijst er op, dat de massa's zich in deze richting bewegen. Wijst er op, dat zij geen genoegen nemen met parlementaire- opportunistiese parolen, die neerkomen op een uitschakeling van het actieve proletarische element. Maatschappelijke reconstructie is niet het resultaat van schitterende, of minder schitterende plannen, doch van het actieve revolutionaire optreden der proletarische massa's. Niet het schematische plan, maar de levende beweging zelf is beslissend. Beweging, wel te verstaan met een revolutionair doel. Reformisten, die menen, dat, als maar eerst de massa als actief element uitgeschakeld is, zij dan rustig aan hun plannen kunnen beginnen, maken een historische misrekening. Een misrekening, die de noodlottigste gevolgen kan hebben voor Spanje... en voor geheel West- Europa.

De ontwikkeling in Spanje, heeft zijn invloed in Frankrijk laten gelden. Zonder de spaanse revolutie is het verloop van de gebeurtenissen in Frankrijk niet te begrijpen. Na de demagogie en de opportunistiese frasen van de Volks-

front- leiders werkt het praktische revolutionaire voorbeeld van de franse arbeiders als een bevrijdende daad. Als een daad, die het volksfront doorkruist. Immers, de leiders van de drie partijen, die het volksfront vormen, wilden zeker geen revolutionaire ontwikkeling. Wie kan dat van een Herriot, een Daladier, een Blum of een Cachin verwachten? Het volksfront wilde, al tans in zijn leidende politieke kopstukken, het franse "nationale belang" de burgerlike belangen dus dienen. De bourgeoisie van de radicale partij acht voor dit doel een vereniging met de kleinburgerlike en arbeiders- massa's van SFIO en CPF noodzakelijk. De SFIO, voortbouwend op burgerlike democratische

tradities van Frankrijk, beschouwt het socialisme als een "ideaal", d. w. z. als iets, dat in de praktische politiek geen waarde heeft. Dit laatste geldt niet voor de proletarische massa's van de SFIO, maar wel voor de officiële leiders. De CPF, gebonden aan de opportunistiese tactiek van Moscou, dat tans geen belang heeft bij een omwenteling in Frankrijk, maar wel bij een sterke, in zich zelf gave franse bondgenoot, tracht de franse arbeiders te dringen in de richting van samenwerking met de bourgeoisie van Herriot en Daladier en met het opportunisme van Blum e. s. Daarvandaan haar overschat-

33

ting van het parlementarisme. Daarvandaan haar eenzijdige agitatie tegen de "tweehonderd families", een campagne, die de werkelijkheid van dit tijdvak negeert, n. l. dat het nationale kapitaal tans als zodanig één en ondeelbaar is en over de geheele linie moet worden aangevallen. Naast de tweehonderd families zijn er nog andere kapitaalsgroepen in Frankrijk, b. v. die, welke tot de deelgenoot in het Volksfront, de sociaal radicale partij behoren. Overigens zijn alle kapitalisten aan de tweehonderd families - aan het bankkapitaal - gelieerd.

Onder invloed van de crisis en van de groeiende fascistiese reactie, drong de arbeidersklasse naar eenheid. Een drang, die door de partijen werd opgevangen door de samenstelling van het "volksfront". Reeds tijdens de reactionaire demonstraties van Februari 1934 op de Place de la Concorde, trachtte de toenmalige minister Daladier de CPF voor samenwerking - voor een volksfront dus - te winnen. Toen wezen de leiders van de CPF dit af...

Het volksfront in Frankrijk is dus van een tweeslachtig karakter: het is afgedwongen door de arbeiders, die naar een socialistiese eenheid drongen. Door de arbeiders, die uitgingen van het juiste intuïtieve gevoel, dat de proletarische eenheid noodzakelijk is in de strijd tegen het kapitaal. Als zodanig is het dus resultaat van de drang naar revolutionaire klasse-aaneensluiting van het franse proletariaat. Zoals gezegd, de opportunisten vingen dit streven op. Waren gedwongen het op te vangen, bij straffe van volkomen ondergang hunner organisaties en partijen. Doch terwijl zij het opvingen begonnen zij tegelijkertijd het doel, de stroming, om in de richting van het samengaan van de arbeiders met delen van de bourgeoisie. Zij noemden dit: volksfront. "Volksfront" is niet uitdrukking van een bepaalde, organisatoriese eenheid van proletariese massa's, doch het is een politieke richting. Een politiek program. Het program van het opportunisme, van de beginselloosheid in het optreden, die in deze tijd tenslotte naar de ondergang voert.

Bij de verkiezingen behaalde het "volksfront" een meerderheid. Een meerderheid, die nog steeds steunt op de wil van de radicalen. De Blum's, de Cachin's, de Jouhaux's, die allen practies nog denken in kapitalisties burgerlike vormen, weten dat de radicalen er niet aan kunnen denken socialistiese waarden te verwerkelijken. Socialistiese waarden, die trouwens niet op parlementair gebied te verwerkelijken zijn. Zij vrezen, dat, als zij niet met de radicalen samengaan, de gehele bourgeoisie zich tegen CPF, SFIO en vakbeweging zal verenigen. Zij vrezen de vernietiging hunner organisaties. Vrezen, dat de gehele bourgeoisie ó en reactionaire falanx zal gaan vormen, die tans practies niet veel anders dan een fascisties politiek front zou betekenen. Daarom schakelen zij een revolutionaire klasse-politiek uit. Onderwerpen zich aan de franse staat. Aan het nationale belang. Aan het militarisme.

De revolutionaire gebeurtenissen, de stakingen, bewijzen hoezeer dit juist is. Bewijzen, dat de arbeiders, onder "eenheid", iets anders verstaan dan de leiders. Al zal het een histories ontwikkelingsproces zijn, om volkomen aan de dwang van de leiding te ontgroeien. Het franse proletariaat, niet zoals de leiders, gebonden aan het partij- denken, heeft andere opvattingen van de strijd dan de Blum's, de Cachin's en de Jouhaux's. Het heeft lak aan de spitsvondige politieke overwegingen der partijchefs. Lak aan de demagogie van "de tweehonderd families". Zonder met de overwegingen en de praatjes van de partij- chefs rekening te houden vallen de franse arbeiders het kapitaal aan - of het al of niet tot de tweehonderd families behoort. Onder invloed van de crisis, die het proletariaat uitmergelt en naar beneden drukt, waarden het de eenheid anders dan de partij- chefs. Het komt in beweging. Stakingen breken uit. Aanvankelijk klein begonnen, onschuldig, ja bijna vrolijkschijnend, groeit de stakingsbeweging in enkele dagen uit tot de machtigste, die Frankrijk ooit gekend heeft. Het ó en slag wordt het volksfront- opportunistiese practies doorbroken. In Parijs, van ouds het revolutionaire hart van Frankrijk, begint de beweging. Van daaruit veroverft zij in enkele dagen tijd geheel Frankrijk. Als een sociale tyfoon stormt de beweging van haar basis uit naar het Noorden en naar het Zuiden. Naar het Westen en naar het Oosten. Naar de mijnen van het Noorden. Naar de havens en de textiel- fabrieken van het Zuiden. Naar de havens en schoepswerven van het Westen. Naar de mijnen, de metaal- en munitie- fabrieken van het Noord- Oosten en het Oosten. E en machtige stakingsgolf, die in een sterk, snel rytme over het land rolt en honderdduizenden arbeiders meeslept. E en machtige sociale beweging. Offensief van de arbeidersklasse.

Maar, deze stakingsbeweging heeft een zeer bijzonder karakter. Zij is niet enkel maar een massale beweging, die practies een algemene werkstaking nabij komt. Neen! Zij is veel meer dan dat. Met het typies proletarisch instinct voor dat, wat een revolutionaire beweging, eenmaal uitgebroken, eist, gaat het proletariaat de bedrijven bezetten. Wat tans in Frankrijk gebeurt is belangrijker dan alle parlementair politieke verschijnselen bijelkaar. Tegenover de machteloosheid en het opportunisme van de officiële reformisten, staat nu als een klinkend feit de grote historische daad van het Parijse, van het franse proletariaat. Zij is de toepassing van de nieuwe bewegingsvorm. Van een nieuw beginsel.

Practies komt in de massa-bewegingen van de franse arbeiders het beginsel van de ontkenning van het burgerlike privaatbezit tot uiting. Niet in theoretiese formules, maar in de daad: de politieke strijd. Want wel niemand kan kunnen ontkenen, dat deze agitatie reeds lang geen "economiese strijd" in de traditionele zin van het woord meer is. Niemand zal kunnen ontkenen, dat zij nationaal zowel als internationaal van het grootste belang is, ja misschien wel van beslissende politieke betekenis.

Toepassing van een nieuwe strategie? Overwinning van een nieuw beginsel?

Waarom? Omdat, reeds op zich zelf, na de apatische inzinking, waaraan het proletariaat dreigde tegrond te gaan, na de periode van enkel reformistische aanpassing en inschakeling, deze beweging, alleen reeds om het feit, dat zij een keerpunt betekent, een nieuwe strategie genoemd mag worden. Maar ook en vooral omdat hier de arbeiders niet gewacht hebben op het parool van de leiders, maar op eigen initiatief gebruik maakten van het geschikte moment. Omdat dat hun optreden dus betekent: optreden van anderen op. Optreden van de Klasse. Een nieuw beginsel: omdat het bezetten van het bedrijf de daadwerlike ontkenning is van het privaat-bezit. De negatieve kant van het beginsel: de bedrijven aan de arbeiders. Dit is dus inderdaad een nieuwe strategie en een nieuw beginsel in de practiese strijd van de franse arbeidersklasse.

Al weten wij wel, dat dit niet voldoende is, al weten wij, dat dit negatieve beginsel moet worden omgezet in het positieve: de bedrijven aan de arbeiders: **A l l e m a c h t a a n d e r a d e n**, toch weten wij aan de andere kant ook, dat de strijd van de arbeidersklasse niet in één slag zijn hoogste vorm bereikt. Wij weten, dat de arbeidersklasse in de strijd naar die hoogste vorm groeit. Met deze doorbraak heeft het franse proletariaat zijn strijd op een nieuwe basis gebracht.

Hoe vreemd en hoe angstig de bourgeoisie tegenover dit optreden van de arbeidersklasse staat, blijkt wel uit de manier, waarop zij reageerde. In slechts enkele dagen van strijd bereikte de arbeidersklasse, dat alle practiese eisen, die zij gesteld had, werden ingewilligd. Loonsverhogingen van 10 tot 35%. Vacantie. 40 uren week. En dergelijke. Ziedaar de overeenkomst, waartoe de franse vakbeweging met Jouhaux en Monmousseau als gedelegeerden, de patroonsbond en de nieuwe regering als bemiddelaar Zondag 7. Juni. 1.1. gekomen zijn. Men meent toch niet in ernst, dat dit snelle toegeven, gevolg zou zijn van de geschiktheid in onderhandelen van Jouhaux c. s.? Van de Jouhaux's, die jarenlang tegen de verslechtering van het levenspeil der franse arbeiders niets wisten uit te richten. Van de Jouhaux's, die in feite slechts een gering deel van de arbeiders georganiseerd hebben, omdat tot dusver in het "vrije" Frankrijk de patroons het recht op organisatie niet erkenden. Neen, de voorlopig bereikte resultaten zijn het gevolg van de druk, die de strijd der arbeiders uitoefende; zijn het gevolg van de angst bij de ondernemerklasse, dat deze strijd nu reeds zou uitloopen op een onteigening in het groot.

Hoe snel leorden ook de politieke leiders werken. Een bericht van 10 Juni meldt: Blum deed bij het bureau van de kamer de volgende voorstellen:

- 1) invoering van de 40 uren week, zonder loonsverlaging;
- 2) jaarlijkse betaalde vakantie van 14 dagen;
- 3) invoering van collectieve arbeidsovereenkomsten.

Men meent toch niet in werkelijkheid, dat de parlementaire molen tans vanzelf zo snel is gaan draaien. Wij wijzen op de oproep van kardinaal-aartsbischop Verdier, waarin o. a. gezegd wordt:

"Een ernstige plicht wordt op het ogenblik gelegd op het geweten van allen, n.l. de plicht voor allen, werkgevers, arbeiders, stedelingen en landlieden, predikers en getrouwen, vastberaden te helpen aan de oplossing van het economiese probleem, dat ons bedreigt."

Al die jaren had de hoge geestelijkheid gezweven. Tans wordt zij plotseling, onder de druk van de strijd actief en verklaart in haar angsttoestand, de oplossing van "het algemeen lijden" als een "heilige zaak". Zo krijgt dus de strijd der franse arbeiders zijn geestelike sanctie.

Burgers en intellectuelen, die het eerst de natuurlijke zaai van de wereld vonden, dat de "economiese aanpassing" bereikt zou worden ten nadele van de arbeiders, ontdekten plotseling, dat dit toch eigenlijk onrechtvaardig is.

Anderen, de reactionaire groot-kapitalisten vragen in hun angst: waar moet het heen? Bestaat er nog wel een burgerlike eigendomsrecht? vragen zij in en buiten het parlement. Zo schreef het rechtse orgaan "Le Temps" o.a. "Geeft de kalme, waarmee de werklieden de fabrieken bezetten niet de indruk, dat zij zich reeds de meesters der fabrieken waden? Wie tracht men met deze actie om de tuin te leiden, of liever, wie is om de tuin geleid? Wien gehoerzamen deze werklieden, van wie krijgen zij hun bevelen, die zij met zo grote gewilligheid ten uitvoer brengen? Zeker niet van Leon Blum, noch van enig ander toekomstig minister. Zo is dus reeds voor dat het Volkfront aan het bewind is gekomen, een duistere macht ontstaan, aan welke, naar het schijnt, de regeerders zich reeds hebben onderworpen. En dan wil Cuvre nog, dat de middenklasse zich absoluut niet ongerust maakt. Maar, niet alleen de middenklasse is bang voor de gevolgen die dit alles met zich mee zal brengen."

Zo is de bourgeoisie, verbaasd, angstig, opgewonden. Onder invloed van de strijd beginnen de kleinburgerlike groepen de aantrekkingskracht van het proletariaat als leider in de strijd tegen de reactie te gevoelen. De groot-kapitalistische groepen zijn verrast... maar, dit zal niet zo blijven. Alle machten van het kapitaal zullen zich op het proletariaat gaan werpen. Het citaat van "Le Temps" voorspelt dit reeds. Natuurlijk zit in deze uitspraak ook een sterk anti-Blum demagogie, maar aan de andere kant: de angst voor dit nieuwe optreden van de arbeidersklasse, de angst voor de nieuwe strategie, de angst voor de aanval van het proletariaat is echt. Zij komt voort uit het diepste klasse-instinct. Alle machten van het kapitaal zullen op het proletariaat gaan werpen: niet alleen in openlike strijd, maar ook als agents-provocateurs, als lokspionnen van de bourgeoisie. Zo als Mussolini, die in Italië het revolutionaire proletariaat na de bezetting voorgaf te afmaken, aanvankelijk, slangenfiguur die hij is, met de bezetting hetzelfde sympathiseren; zo zal ook het gedrocht La Roque van de Vuurkruisen hetzelfde spel trachten te spelen. Maar, deze tijd is andere dan die waarin het italiëanse proletariaat de fabrieken bezette. De arbeidersklasse heeft ervaring opgedaan met het fascisme. De proleten weten, dat de fascistiese bonden hun ergste vijanden zijn. Zij weten, dat de bonden van La Roque, evenals die van Mussolini en Hitler, er op uitgestuurd worden om hun strijd te breken. Zij weten, dat de werkelijke onteigening van het kapitaal, dat het overnemen door de arbeiders van het bedrijf, dat de macht van de arbeidersklasse een doorn in het oog van het fascisme is. Zij weten, dat het groot-kapitaal de fascistiese bonden gebruikt, om verdeeldheid in het strijdende proletariaat te brengen. Hoe sluy is deze vragenstellerij van "Le Temps" en van andere reactionairen! Wat bedoelen deze heren, als zij spreken van: "duistere machten"? Zeker, deze strijd gaat te gade de leiding van de officiële arbeidersbeweging in; is een breuk met de leiding, een inbreuk op de tactiek van de officiële arbeidersbeweging. Maar, de "duistere macht" waarover de heren spreken is niet een of andere geldmacht - de bourgeoisie kan zich nu eenmaal revolutionaire strijd zonder koop niet indenken - die de arbeiders omgekocht zou hebben, om de normale gang van zaken te verstoren en daardoor b.v. het fascisme aan het bewind te helpen, die duistere macht is de innerlike drang in het proletariaat, het klasse-instinct van de arbeiders, dat hen zegt: zonder dat wij de macht veroveren, jaagt de kapitalistische ontredde ons in de dood, drijft ons naar de ondergang.

Alle machten van het kapitaal zullen zich op de strijdende arbeiders gaan werpen, ook buiten Frankrijk. Het voorbeeld mocht eens internationaal aanstekelijk zijn. Wij wezen reeds in dit verband op de antwerpse staking

B3

Verder op een bericht, dat verwacht wordt, dat ook in de belgische Borinage de mijnwerkers mijnen zullen gaan bezetten.

In dit verband valt ook op een bericht in het "Handelsblad" 8. Juni Avon-blad, onder het hoofdje: "Bescherming tegen het bolsjewisme". De plaatsvervanger van den "Führer", Rudolf Hess - "de Egyptenaar" - hield bij de opening van de "Adolf Hitler-Fabrieken" - wapenfabrieken?! - een rede, waarin hij o.a. opmerkte: "Na zekere gebeurtenissen, welke zich tans ten Westen van ons afspelen, vinden mijn indertijd gesproken woorden wellicht ook in het buitenland meer begrip, n.l. dat "Duitsland aan de Rijn de europese kultuur verdedigt tegen het bolsjewisme." Wy zijn vast overtuigd, dat het verdedigingsstelsel, hetwelk het nieuwe Duitsland schiep, goed is, en wij koesteren de hoop, dat alleen het feit van de aanwezigheid van die verdediging reeds bescherming genoeg is." Met den dubieuzen heer Hess over "cultuur" te spreken, heeft geen zin. Hij bedoelt natuurlijk "Kooltoer". De waarschuwing is echter opmerkelijk. Dit is niet alleen het afgezaagde nazi-praatje over de zending van Hitler, het is meer dan dat. Het bewijst, dat de Rijnbezetting door de Hitler-troepen, niet alleen tegen "Frankrijk" gericht was, maar vooral tegen proletarische bewegingen b i n n e n en buiten Duitsland. In ons Maart-nr. schreeven wij o.a.:

"Hitlers daad" - de Rijnlandbezetting - "moet niet alleen gezien worden als een poging om de ontstemming der massa's in Duitsland af te reageren en een nationalistiese roes, een oorlogspsychose - , te kweken, die het regime een adempauze moet verschaffen. Maar vooral als voorbereiding van de bewapening tegen een mogelijk nieuw uitbarstende proletarische revolutionaire beweging. Men bedenke, dat Rijnland en Roergebied altijd de sterkste steunpunten der revolutionaire bewegingen geweest zijn. Dat in 1920 de troepen van Severing, de grootste moeite hadden om dit gebied op het Rode Leger te veroveren. Gewapende troepen in dit gebied kunnen een machtig preventief wapen tegen een mogelijke proletarische revolutie vormen."

Reeds na een paar maanden komt het betoog van Hess dit bevestigen. Het bewijst, welke vrees door het proletarische offensief in Frankrijk gewekt wordt... ook in Duitsland. Tevens bewijst het, hoe weinig er waar is van de praatjes van verschillende kant geuit, dat achter de beweging in Frankrijk "geheime fascistiese machten" zouden stoken. Een massa-beweging als die van de franse arbeiders, handelt op eigen motieven, beweegt zich volgens eigen innerlike wetten.

En het volksfront? De reformisten? Voor hen kwam de staking, als parlementaire combinatie en als parlementarisch al zeer ongelegen. Zij konden haar niet gebruiken. Natuurlijk voelt een Blum, die blijkbaar fijn tacticus genoeg is, dat hij niet zo maar op de strijdende arbeiders kan laten schieten. Dat hij hen niet zo maar, met het geweld van de burgerlike staat kan aanvallen. Blums positie, als premier, is in dit opzicht een andere als die van de planministers in het kabinet van Zeeland ten tijde van de belgische mijnwerkersstaking van het vorige jaar. De regering waarin de planministers vertegenwoordigd waren, verdreef de belgische mijnwerkers met traangas uit de mijnen. Had Blum dit gedaan, dan zou het volksfront met een slag naar de duivel gejaagd zijn. Dan behoorde de SFIO nu tot het verleden. Daarom doen de partijen van het volksfront hun best om de strijd zo onschuldig mogelijk voor te stellen. Ze had helemaal geen revolutionair karakter. O, nee. Aanvankelijk gaf b.v. de parijse korrespondent van "Het Volk", die blijkbaar meer verstand van kabaret dan van politiek heeft, zo onschuldig mogelijke stemmingsbeelden van de strijd. Het ging er allemaal zo rustig toe. De strijdende arbeiders in de fabrieken waren vrolijk, maakten muziek. Nee, hoor. Een revolutionair karakter had de strijd zeker niet, wilde men ons suggereren. Doch al spoedig bleek het anders. De parijse korrespondent begon te waarschuwen: Denk aan de italiaanse bedrijfsbezetting! Denk aan de gevaren, daar kan niks goeds van komen. Anderzijds begon men van soc. democratische kant, de ernst van de beweging inziende, de nadruk te leggen op het wettelijke, het absoluut niet revolutionaire van de beweging. De fabrieken werden wel bezet, maar... dat betekende toch vooral geen ontkenning van het burgerlike privaatrecht. Helemaal niet. Stel je voor. Vakbeweging en partijleiders stelden het voor alsof zij de beweging in handen hadden. Alsof ze het recht hadden, als leiders

B3

voor de strijdende arbeiders te spreken. Leon Blum verklaarde in het franse parlement, dat het bezetten van de fabrieken geen bedrijfsbezetting betekende. De arbeiders hadden zich in de fabrieken "geïnstalleerd". Juridies moge dit een goede vondst zijn om toch vooral aan de revolutionaire konsekwenties van de bezetting te ontkomen, de strijd van de arbeiders laet zich echter niet met juridiese spitsvondigheden verklaren.

Dat Blum deze spitsvondigheden in zijn positie nodig heeft, is duidelijk. Hij vertegenwoordigt immers de burgerlike orde, terwijl hij door middel van steun van zijn partij en van de CPF op het proletariaat steunt. Het proletariaat moet de burgerlike orde schragen. Op het congres van de SFIO zei Blum o.a.: "Het vraagstuk is, na te gaan, of de huidige martschappij, die wij vroeger veroordeeld hebben, in termen, welke wij niet zullen terugnemen, in staat is, een zekere mate van orde, welstand, veiligheid en recht voort te brengen, waardoor zij dragelijk wordt voor de werkende menigte." En, over de stakingen sprekende zei Blum: "Doch men moet zich zelf goed inprenten, dat dergelijke bewegingen onder toezicht en leiding moeten blijven van de vakverenigingen. Wij moeten ervoor waken, dat zij aan de toezicht niet kunnen ont-snappen." Dit alles betekent, dat als na het z.g. overleg met de vakverenigingen, na het akkoord met de patroons - een akkoord waarvoor Salengro zich reeds de lof van "een geschikt staatsman en onderhandelaar" te zijn, door de burgerlike pers zag toegeëwaaid - de arbeiders toch de strijd zullen voortzetten en tot hogere vormen voeren, dat dan de regering Blum, die de kapitalistiese orde vertegenwoordigt, er toe zal over moeten gaan met geweld de strijd van de arbeiders te breken. De meergenoemde korrespondent van Het Volk wees hier reeds op door de verklaring: het zou vreeselijk zijn als de volksfront-regering zijn bewind zou moeten beginnen met tegen de arbeidersmassa's op te treden.

Ook de CPF kan met de strijd niet ingenomen zijn. Natuurlijk kan ze nog minder dan de Blums de arbeiders openlik aanvallen. Maar zij tracht, met de anderen, in één front, te remmen. **V o l k s f r o n t**. In "De Tribune" wordt de regering Blum in de hoogte gestoken. Legt men zich neer bij de "behaalde resultaten." Dit betekent: de CPF leiders konden de, tegen hun tactiek ingaande beweging van de arbeiders niet verhinderen, maar willen tot elke prijs voorkomen, dat de beweging verder gaat en een acute revolutionaire situatie ontstaat. Met alle energie trachten de leiders van de CPF de revolutionaire geest van de arbeidersklasse op te vangen en in de bedding van de vakbeweging te leiden. - Volkomen zoals Blum in zijn aangehaalde kongresrede uitprak. - Ze zegt b.v. "de Tribune" van 8. Juni: "Frankrijk toont, dat de arbeidersklasse geen vertrouwen mag stellen in enige samenwerking met de partijen van de reactie." Sonder een krimp te bewegen noemen deze "voorlichters" van de arbeidersklasse, de partij van Herriot en Daladier dus "gevoelers" van de arbeidersklasse van de overeenkomst, juichte partij van de reactie.... Toen het bericht kwam van de overeenkomst, juichte "De Tribune": "De arbeiders hebben gewonnen." Dat betekende, de strijd is afgelopen. Maar de heren vergissen zich. De strijd van het franse proletariaat is eerst over zijn eerste fase heen. Na deze voorlopige overwinning zal de franse arbeidersklasse voortschrijden naar nieuwe en hogere doestellingen. Zal zij van de strijd om het bedrijf, het beslissende moment van de proletariese revolutie maken. De motor van de revolutie is in beweging en zal van stapte tot stapte zijn weg afleggen. Deze strijd, die de franse arbeiders gestreden hebben, zal betekenen, dat een nieuwe basis voor de revolutionaire beweging is gelegd. Een basis, waarop het proletariaat niet een volksregering zal vestigen, maar het proletarische bewind, het bewind van de sociale revolutie.

De bourgeoisie weet, dat zij dit niet kan toestaan. Weet, dat dit het begin van het einde betekent. Het fascisme, de aaneengesloten machten van de reactie, zullen tot de daad willen overgaan. De franse arbeiders weten nu, zij hebben het geleerd welke nachtmiddelen zij in handen hebben om de fascistiese reactie te breken. Zij zullen die middelen toerassen o n v e r b i d d e l i k.

Blum heeft reeds gefreigd: men bedenke, na mij komt er geen Lenin. Dit betekent: Blum tracht de arbeiders terug te dringen door op het gevaar van het fascisme te wijzen. Het proletariaat overwint het fascisme echter niet

door de hulpgroep van de kapitalistische groepen Herriot - Daladier te blijven vormen; maar door zijn onverzoenlijke strijd als klasse op de basis van het bedrijf.

Onze nationale held, Lussert de Hitlerknecht, heeft de partijen van de democratie honend toegevoerd, in reactie op een uitlating van de liberale professor de Vries: Tot ziens op de barrikaden. Frankrijk bewijst, dat de Lusserts, de La Rogues, in West-Europa echter niet liberale professoren, "op de barrikaden" zullen ontmoeten, maar de revolutionaire arbeiders. Revolutio-naire arbeiders, die hebben geleerd hoe met de heren moet worden omgesprongen. De barrikaden van het proletariaat, zijn echter niet de romantische straat-barrikade. Ieder bedrijf wordt een proletarische cel van de proletarische strijd, waar- op de politieke macht van de arbeidersklasse zal worden opgebouwd. Op deze staalharde barrikaden van het proletariaat als klasse zullen de fascistiese partij-bonzen zowel als hun meesters, de groot-kapitalisten, hun tanden stuk bijten. Het revolutionaire proletariaat zal hen verpletteren. Niet de Blums, niet de Jouhaux's, niet de Cachin's!

In Frankrijk hebben de arbeiders met de daad de radenbeweging gemaakt. Zij het een begin. Zij hebben practies geleerd, welk een enorme economiese en politieke macht de raden- beweging vertegenwoordigt. Zij moeten nog leren, dat raden- organisatie, dat bedrijfs- bezettings- beweging een combinatie moet zijn van bewuste, revolutionaire economiese en politieke activiteit. Een politieke activiteit, die weliswaar gebaseerd is op de plaats van den arbeider in het bedrijf, die echter ervan uitgaat, dat het proletariaat zich niet kan beperken tot de bedrijfsbezetting alleen. Het moet zijn macht grooven op het bedrijf, doch onmiddellijk uitstrekken over alle gebieden van het maatschappelijke leven. Dit laatste heeft de franse arbeider-klasse nu nog niet toegepast. Daarom moet zij genoege nemen met een "voorlopige overwinning". Als de proleten een definitieve overwinning willen behalen, mogen zij de politieke beweging niet verwaarlozen.

Twee historische voorbeelden tonen dit aan: Toen in 1920 -'21 de italiaanse arbeiders de fabrieken bezet hadden, begingen zij de grote fout, hun beweging een al te economies karakter te geven. Zij hadden de gelegenheid een overwinning te behalen, maar misten revolutionaire ervaring, begrepen niet, hoe zij moesten handelen. Begrepen niet, dat de bedrijven weliswaar de basis zijn van een beslissende strijd om de macht, doch dat op die basis een grote, algemene, politieke beweging moet worden opgebouwd. De italiaanse arbeiders lieten zich door den sluken "liberaal" Giolitti in de fabrieken opsluiten... en verloren de strijd. De grote bourgeoisie, kopschuw geworden door deze campagne, waarvan zij de grote mogelijkheden en de ontzagelijke consequenties meer vermoede dan begreep, gaf Mussolini de macht. De periode van de acute proletarische revolutie was voorlopig afgesloten. Elke vorm van arbeiders beweging werd onderdrukt. In Duitsland heeft het verloop der verschillende re- volutionaire bewegingen bewezen, hoezeer de parlementaire partijen van elke kleur en de vakbeweging het proletariaat terugdrongen op de weg van sarongaan met het kapitaal. De weg der onderwerping. Een weg, die, evenals in Italië, zij het op grond van de verschillende klasse- situatie na een langer tijdsver- loop, gelijc heeft tot het fascisme, tot de vernietiging van elke arbeiders- beweging. Weliswaar verlieten de duitse arbeiders in grote massa's - in 1918 - de parlementaire partij en de vakbeweging, doch zij lieten de apparatuur in stand. Lieten de partij- chiefs, de vakbewegings- chiefs in het bezit van het organisatio- apparaat, Dit zou zich wreken.

Beide voorbeelden, het italiaanse en het duitse, bewijzen de noodzaak van de zelfstandige politieke strijd van de arbeidersklasse. De Korru- nistische Arbeiders Partij heeft dan ook deze konklusie onmiddellijk getrokken en de opvatting gepropageerd, dat politieke partij en raden- organisatie bei- de nodig zijn. Waarom? Omdat de strijd van de arbeidersklasse weliswaar is ge- baseerd op het bedrijf, doch tevens is een politieke strijd.

De raden- organisatie is de uitdrukking van de groeiende revolutionaire rijpheid der arbeidersklasse. Deze organisatie- vorm, de revolutionaire rijp- heid van het proletariaat als klasse zelf dus, komt niet uit de lucht vallen. Zij moet verberoid, moet gepropageerd worden. Daarvoor is de politieke partij nodig. De politieke partij, die tot taak heeft, inzicht

bij te brengen omtrent de situatie van het tegenwoordige kapitalisme. Inzicht in de verschillende politieke vormen van het kapitaal. Crities inzicht in de positie van de officiële arbeidersbeweging. En vooral, een positief begrip van de revolutionaire en opbouwende taak van de arbeidersklasse. Daarom is de po- litieke partij noodzakelijk. Niet de parlementaire partij, die zich als zelf- doel ziet, die zichzelf in de plaats van de raden stelt, Doch de anti- parle- mentaire partij van de arbeidersklasse. Die tot taak heeft, het proletariaat inzicht in de noodzaak van een algemene klasse- politiek bij te brengen. Geen partij, waarvoor de raden het middel zijn om zelf aan de macht te komen. Geen parlementaire partij, die zich stelt tussen het proletariaat en zijn klasse organisatie. Geen partij, die de urgentie van de raden naar een of andere ver- toekent - een politiek hiernamaals verschuift - doch een, die uitgaat van de politieke noodzaak van de arbeidersraden. Een partij, die in haar struk- tuur zelf de organisatie- vorm van de raden volgt.

Daarom: de politieke partij van het Raden- Kommunisme, de concentratie van die revolutionaire groepen, die de noodzaak van de raden propageren, is een kwestie van politieke urgentie. Het gebeuren in Frankrijk heeft het opnieuw bewezen.

De franse arbeidersklasse heeft een histories precedent gebracht. Het pro- letariaat heeft weer leren aanvallen.

Proleten in het Offensief. De krachten van de revo- lutie blijken niet gebroken. Het woord van Karl Liebknecht leeft: Geen rust zal er zijn in de wereld, voordat wij ons doel hebben bereikt:

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!

(afgesl. 11. Juni 33)

Openbare Vergadering

DE ARBEIDERSRAAD, Kommunistiese Arbeidersgroep Amsterdam

spreekt over:

PROLETEN IN HET OFFENSIEF!
in Frankrijk, Spanje, België

De Raden gedachte WINT!

Donderdag 18 Juni a.s. 's avonds 8 uur. Zeven Provinciën Huis. Barndesteeg
b/d Nieuwmarkt.

Toegang vrij Discussie gewenst. Breng belangstellende kameraden mee.

Zegt het verder!

Amsterdam

Op uitnodiging van een comité in Amsterdam - Oost werd door een onzer kameraden op een tweetal vergaderingen in het zaaltje van "Ons Genoegen" het woord gevoerd.

De eerste vergadering, op Woensdag 13. Mei, had tot onderwerp: de opvattingen van "De Arbeidersraad". Er waren ca 150 bezoekers, v.n.l. aanhangers van de cpn. Ondanks de vaak scherpe kritiek op de oude arbeidersbeweging bleef het gehoor uiterst rustig.

Ook was er enig debat. Van een "raden-kommunist" en een "partijloze" aanhanger van de CPN. De "raden-kommunist" vertelde, dat "partijvorming tot fascisme leidt". Onder grote instemming van de vergadering werd deze mening, o.a. door verwijzing naar het Italiaanse voorbeeld, scherp afgevezen. Voor de rest verwijzen wij, in deze kwestie, naar ons standpunt in deze materie, neergelegd in het artikel van dit nummer.

De "partijloze" CPN aanhanger debatteerde, door driekwart van zijn tijd te besteden aan het voorlezen van geschriften van Stalin en Dinitrof.

Ook deze debater werd scherp en zakelijk beantwoord.

De tweede vergadering, op 26. Mei, was eveneens druk bezocht. Onderwerp: Rusland. Ook hier had de vergadering een uiterst rustig verloop. Dit scheen door een heel gezonden officieel vertegenwoordiger (ja, er was naast den "partijlozen" een officieel) niet bijster aangenaam. Hij trachtte altans, door enige demagogie in de aanvang van het debat, storming te maken. Het moest uit zijn met deze discussies! Natuurlijk, de "democraten" van de CPN discussiëren allé maar met sociaal-democraten. Revolutionaire arbeiders hebben hun heft te zoeken.

Het verdere debat bestond, zowel bij den "partijlozen" als den officieel vertegenwoordiger, voor het merendeel weer uit voorlezen van brochures en referenten-materiaal.

Op de protestvergadering op 24. Mei naar aanleiding van het optreden der regering tegen August Rosseau, waren wij door een delegatie vertegenwoordigd, die een solidariteitsverklaring namens onze groep voorlas.

Rotterdam

Op een cursus-vergadering der RSAP, behandelende het onderwerp "Partij en Raden-kommunisme" werd door ons een manifest over deze kwestie verspreid. De positie van onze rotterdamsche kameraden is zeer moeilijk. Maar toech: de radengedachte wint. En dus zullen wij onze invloed in Rotterdam terugwinnen en uitbreiden.

Van de Redactie

Door de belangrijke gebeurtenissen in Frankrijk waren wij genoodzaakt, de gehele copy voor het Juni - nr. terug te nemen en een nieuwe copy samen te stellen. Onze krant ondervindt daardoor weer enige dagen vertraging. Telkens weer blijkt, dat, voor een geregelde behandeling van de gebeurtenissen in de wereld, een versterking van onze financiële positie noodzakelijk is. Wij zijn dan in de gelegenheid door extra -nrs sneller op de feiten in te gaan.

Steunt "De Arbeidersraad". Doe het snel!

Zendt ons Uw bijdrage. Werft lezers.

Amsterdamsche kameraden, bezoekt onze vergadering. Breng zoveel mogelijk kameraden mee. Zorg ervoor, dat in de nederlandse arbeiders-klasse de betekenis van de grote bewegingen in Spanje, Frankrijk en België grondig besproken worden, opdat het nederlandse proletariaat uit de ervaringen door klassegenoten de noodzakelijke lessen weet te trekken.

Het Volksfront regeert

Nadat ons artikel reeds gedrukt was, brengt een persbericht uit Parijs, de volgende: Verklaring van Léon Blum.

Parijs, - Vrijdag. Blum heeft vandaag in de kamer onder groot belangstelling van het gehele parlement verklaard, dat "de gering vast besloten was, de orde op straat te handhaven." Verzekering is van groot belang, en werd van links tot rechts eenstemmig toegejuicht. De laatste dagen n.l. wordt er door vreemde elementen, die buiten de politieke partijen van links en het vakverbond staan, in troebel water gevist. Herhaaldelijk worden overeenkomsten tussen patroons en vakbonden door de agitatie van die stakers verbroken en behalve dat vertoende Parijs gisteren een beeld van onrust door onverwachts georganiseerde betogingen, die over de boulevards trokken en zelfs langs het Palais Bourbon.

Blum zeide, dat die agitatie in verband stond met de valselijk rondgestrooide geruchten, (b.v. dat arbeiders op eigen rekening fabrieken op gang hadden gebracht). Hij dankte de pers in het algemeen voor haar kalmerende houding en terwijl hij zich met een dringend beroep tot de kamer richtte om daarbij steun te verlenen, besloot hij: "De regering zal haar plicht niet verzaken."

Tot zover de verklaring. In troebel water vissen, wij wezen er reeds op en deze verklaring komt het bevestigen, deden die vakverenigings-leiders en politieke leiders, die zonder opdracht voor de arbeiders "overeenkomsten" sloten. Verder valt op, dat in deze verklaring, die klaarblijkelijk tegen links - proletarische elementen is gericht, gesproken wordt over "geruchten" dat "arbeiders voor eigen rekening fabrieken op gang brachten". Dus: dat zij reeds op weg zijn naar de verdere etappe in de strijd, naar de positieve bedrijfsbezetting.

Verder, dat revolutionaire arbeiders straatbetogingen houden. Als dit alleen op waarheid berust, dan is dus het bewijs geleverd, dat op het moment, dat de strijd in een positief revolutionaire vorm zal omslaan, de regering Blum met het geweld van de kapitalistische staat tegen de proletarische revolutionairen zal optreden. Optreden echter tegen de konsekwent revolutionaire proletarische elementen, betekent voorbereidend werk doen voor de fascistten. Betekent de beste en sterkste elementen van het kommunisme machteloos maken. Betekent het voorspel van een ontwikkeling als in Duitsland. Betekent ruim baan maken voor de La Roque.

Als dit gebeuren gaat, zullen de arbeiders zich dit dan laten aandoen? Moet Salengo, de Noske van Frankrijk worden?

Indien dit het geval mocht zijn, indien ook Frankrijk in versneld tempo de ontwikkeling zal doormaken van burgerlijke republiek tot fascistische totaalaarstaat, doordat de strijdbaarste elementen van het proletariaat verlamd worden, dan zal de franse CP van de aanvang aan de functie vervullen van helper van de franse Noskieten.

Het revolutionaire proletariaat is gewaarschuwd.

Blums verklaring werd immers "van links tot rechts" eenstemmig toegejuicht. Als het nodig is, dat wil zeggen, als er een positief revolutionaire situatie ontstaat, dan zal de regering van het Volksfront, onder toejuiching van de rechtse reactie tegen de revolutionaire klasse-eenheden, tegen de revolutionaire klasse - d a a d gaan optreden. Gaan optreden met het scherpste geweld van de kapitalistische staat.

Hiertegenover is versterking van het proletarische strijdfrent noodzakelijk. Het nog meer nadruk dan in ons artikel, wijzen wij tans op de noodzaak van een concentratie van alle revolutionaire krachten, die de proletarische klasse-eenheden willen, omdat zij de proletarische revolutie, de vernietiging van het kapitalisme, de overwinning van het arbeiders-kommunisme willen.

Het heeft ons daarom gefraspeerd, dat in het jongste nr. van DE NIEUWE FAKKEL Sneevliet een artikel over de franse beweging meent te moeten beginnen met... een aanval op de raden-kommunisten. Het franse voorbeeld zou volgens hem... de onjuistheid van het anti-parlementarisme van de raden-kommunisten bewijzen. In een volgend nummer zullen wij Sneevliets beweringen ~~xxxxx~~ nader bespreken. Tans willen wij echter Sneevliet en allen, die het ernst is met de toekomst van het proletariaat vragen: Is d i t de tijd, waarop deze aanval het eerst aan de orde is? Of moeten wij, in het gezicht van de ernst der feiten, wetend wat de verklaring van Blum betekent, niet streven naar een revolutionair proletarische eenheid op de grondslag van de raden?

Is dit niet tans, nu de ontwikkeling in Frankrijk bewijst, hoe weinig er van waar is, dat het ernstige raden-kommunisme "dogmaties" zou zijn; juist nu, nu het raden-kommunisme in Frankrijk zijn levende inhoud bewijst, op zijn zachtst een politieke vergissing van Sneevliet?

Nogmaals: de concentratie der revolutionair proletarische krachten op de grondslag van de raden-beweging, is tans een kwestie van politieke urg.